Præsident Benson's begravelse overværes af tusinder

Ved præsident Bensons død er et kapitel i Kirkens historie afsluttet. Kirkens 13. præsident fungerede i 8 1/2 år.

Profeten mindes af Kirkens generalautoriteter

Med 3500 deltagere i Tabernaklet og tusinder verden over blev der sagt et endeligt farvel til Kirkens 13. profet Ezra Taft Benson.

Profeten døde i sit hjem den 30 maj 1994, 94 år gammel.

Nærmest som et forord til beretningen om et langt liv markeret af inspiration og åndelighed, kærlighed til Gud, familie og fædreland talte fire af Kirkens generalautoriteter ved profetens begravelse.

Profeten blev husket som en dreng fra landet, der voksede i både kundskab og statur og udviklede sig til en åndelig kæmpe der med lethed bar titlen som både bondedreng, patriot, patriark og profet.

Tusinder deltog via satellit

Via Kirkens satellitnetværk deltog tusinder af medlemmer af Kirken verden over i profetens begravelse.

Også i Danmark havde Kirkens medlemmer mulighed for at deltage i den direkte transmission både i bygningen på Maglegårds Allé såvel som i Kirkens bygning i Fredericia.

Udover USA, Canada, Mexico, Puerto Rico, Den Dominikanske Republik og Haiti blev begravelsen også vist i mere end 88 bygninger i Europa.

Medlemer af de 12 råd står æresvagt

Præsidents Bensons børnebørn bar kisten, mens medlemmer af De Tolvs Råd stod æresvagt. Profetens kiste, der var dekoreret med hvide roser og grønne grene, blev anbragt på forhøjningen i Tabernaklet.

Præsident Howard W. Hunter, daværende præsident for De Tolvs Råd, præsiderede ved begravelsen, og talte også.

Præsident Gordon B. Hinckley, der var præsident Bensons førsterådgiver, ledte mødet og talte ligeledes selv.

Andre talere ved begravelsen var præsident Thomas S. Monson, præsident Bensons andenrådgiver, og ældste Boyd K. Packer fra De Tolvs Råd.

Profetens oldebarn Taft McConkie, 4, sætter et flag ved profetens gravsten. (FOTO: Church News)

Med alle Kirkens generalautoriteter siddende på forhøjningen i Tabernaklet, synger koret, under ledelse af Jerold Ottley, en af profetens yndlingssange. (FOTO: Church News)

Medlemmer af De Tolvs Råd står æresvagt på kirkegården i Whitney, Idaho. (FOTO: Church News) ←

Åbnings- og afslutningsbønnen blev givet af henholdsvis ældste David B. Haight og ældste Richard G. Scott, begge fra De Tolvs Råd.

Musikken blev fremført af Tabernakelkoret, der sang flere af profetens yndlings sange.

Præsident Hunter sørger i stilhed

Præsident Hunter udtalte, at han med sorg i hjertet følte profetens død på en meget personlig måde.

Han fortalte, at de havde siddet sammen som medlemmer af De Tolvs Råd i 35 år, og at profeten i 10 af de år havde siddet som præsident.

– Han var en meget dygtig leder og en enestående administrator, sagde præsident Hunter.

– Vi følte alle hans skarpsindighed og kraften af hans præstedømme, mens han ledte os.

Blev begravet i Idaho

– Efter en vidunderlig karriere, hvor han har influeret tusinder verden over, blev præsident Benson begravet i hans elskede Cache Valley, i hans hjemstat Idaho, sagde Gordon B. Hinckley ved ceremonien ved gravstedet på kirkegården i Whitney i Idaho.

Selvom den lille bys indbyggertal kun er på 300, blev der dog plads til mere end 700 gæster, der alle maste sig ind på den lille kirkegård, for at overvære den korte ceremoni, hvor præsidents Bensons grav blev indviet af hans søn, Reed A. Benson.

Profeten blev begravet ved siden af sin kone, Flora Benson, der døde den 14 august 1992. *Red.*

Præsident Howard W. Hunter med sin kone, Inis. (FOTO: Church News) ←

Medlemmer af profetens familie følger efter kisten i Tabernaklet den 4. juni 1994. → *(FOTO: Church News)*

Howard W. Hunter ordineret som præsident for Kirken

Howard W. Hunter, 86, blev ordineret og indsat den 5. juni 1994 som den 14. præsident for Kirken. Han har tjent i De Tolv Apostles Kvorum siden 1959 og som præsident for kvorummet siden 1988. Præsident Hunter efterfølger præsident Ezra Taft Benson, som døde den 30. maj.

Ved en pressekonference den 6. juni viede præsident Hunter sit liv og sin styrke til at tjene Herren, og han opfordrede Kirkens medlemmer til at »behandle hinanden med mere venlighed, mere høflighed, mere ydmyghed og tålmodighed og mere tilgivende.«

Han sagde også, at »mit hjertes højeste ønske« er, at »hvert eneste medlem af Kirken er værdig til at komme i templet,« samt at vi er et »tempelbesøgende og tempelelskende folk.«

Præsident Hunter valgte præsident Gordon B. Hinckley som sin førsterådgiver og præsident Thomas S. Monson som sin andenrådgiver. Begge mænd havde tjent præsident Benson i samme positioner.

Præsident Hinckley blev også kaldet og indsat som præsident for De Tolvs Kvorum – den position, som er blevet ledig efter præsident Hunter. Ældste Boyd K. Packer blev kaldet til at virke som fungerende præsident for kvorummet.

Til repræsentanter for pressen udtalte præsident Hinckley, at det ville være en særlig ære og et privilegium at arbejde sammen med præsident Hunter, »som jeg har kendt indgående de sidste 33 år.

Han er en mand med store evner, en mand med en venlig og høflig optræden og en dyb hengivenhed for Herrens værk. Der skal gøres meget for at bringe dette værk ud til hele verden, og vi vil yde vores bedste, når vi arbejder sammen med vores elskede leder.«

Præsident Monson henviste til mange års samarbejde med præsident Hunter og sagde til ham: »Jeg ønsker, at alle skal vide, at du har mange talenter. Du viser stor barmhjertighed. Og du er en leder, hvis hjerte går ud til de sultne, de hjemløse og i Mesterens ånd har dit store ønske altid været at opløfte andre til ham.«

Det nye præsidentskab

Præsident Howard W. Hunter blev født den 14. november 1907 i Boise i Idaho. Som dreng var han spejder, og han var den anden dreng i Idaho, som modtog Eagle Scout Award. Han var også musikinteresseret og lærte at spille på flere instrumenter.

I 1928 flyttede præsident Hunter til Californien, hvor han arbejdede om dagen og studerede om aftenen. Han fik en doktorgrad i jura fra Southwestern Law School i Los Angeles. Han blev advokat, optaget i California Bar Association og blev en kendt erhvervsadvokat. Da præsident Hunter flyttede til Utah, fik han ret til møde som advokat i Utah.

Forud for præsident Hunters kaldelse til De Tolvs Kvorum i 1959, tjente han i forskellige kirkekaldelser i Californien bl.a. biskop, højrådsmedlem og stavspræsident. I denne sidste egenskab virkede han som formand for velfærdsregionen i det sydlige Californien og havde en ledende rolle i opførelsen af templet i Los Angeles.

Præsident Hunter blev gift med Clara May Jeffs i 1931, og de fik tre sønner, hvor den første døde som lille. Søster Hunter døde i 1983, og præsident Hunter blev i 1990 gift med Inis Bernice Egan Stanton.

Præsident Gordon B. Hinckley blev født den 23. juni 1910 i Salt Lake City, hvor han senere tog en universitetseksamen fra University of Utah. Efter to år som missionær i England tjente præsident Hinckley i forskellige kirkekaldelser og var præsident for East Mill Creek Stav, da han i 1958 blev kaldet som assistent til De Tolvs Kvorum. Han blev ordineret som medlem af kvorummet i 1961. I 1981 blev han kaldet som rådgiver i Det Første Præsidentskab. Det følgende år blev han kaldet som andenrådgiver til præsident Spencer W. Kimball. Efter præsident Kimballs død blev præsident Hinckley kaldet som førsterådgiver til præsident Ezra Taft Benson.

Forud for sin kaldelse som generalautoritet var præsident Hinckley leder af Kirkens Informationsafdeling i 20 år, hvorefter han i 7 år arbejdede som sekretær for Kirkens Missionskomité. Fornylig modtog han Boy Scouts of Americas højeste belønning – Sølvbøflen.

Præsident Hinckley blev gift med Marjorie Pay, og de har fem børn.

Præsident Thomas S. Monson blev født i Salt Lake City den 21. august 1927. Han tog en eksamen i erhvervsøkonomi ved University of Utah, hvorefter han underviste samme sted. Han fik senere en MBA fra Brigham Young University.

Mod slutningen af 2. verdenskrig tjente præsident Monson ganske kort i den amerikanske flåde. Han fik en succesfuld karriere inden for forlagsvirksomhed og bogtryk og tjente Kirken i talrige kaldelser bl.a. biskop og missionspræsident. Han var præsident for Temple View Stav, da han blev kaldet til De Tolvs Kvorum i 1963. I 1985 blev præsident Benson kaldet som præsident Bensons andenrådgiver.

Fortsætter på næste side

Præsident Howard W. Hunter, Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Præsident Boyd K. Packer, agerende præsident for De Tolvs Kvorum

Siden 1969 har præsident Monson været medlem af Boy Scouts of Americas bestyrelse, og han har modtaget spejderbevægelsens højeste anerkendelse i USA – Sølvbøflen.

Han er gift med Frances Beverly Johnson. De har tre børn.

Præsident Boyd K. Packer blev født i Brigham City i Utah den 10. september 1924 og var pilot under 2. verdenskrig.

Præsident Packer har en pædagogisk uddannelse, idet han først studerede ved Weber State College i Ogden, hvorpå han var aktiv i lokalsamfundet i Brigham City. Senere fik han en bachelor- og magistergrad fra Utah State University og endelig en doktorgrad fra BYU. Han virkede i en periode som tilsynsførende med Kirkens Seminar- og Institutprogrammer. Præsident Packer blev kaldet som assistent til De Tolvs Kvorum i 1961 og tjente senere som missionspræsident. Han blev kaldet til De Tolvs Kvorum i 1970.

Han blev gift med Donna Smith, og de har ti børn.

Et vedvarende vidnesbyrd

Som Kirkens nye præsident har præsident Howard W. Hunter udtalt:

»Vi er dybt rørt over vores kære ven og bror, Ezra Taft Bensons, død. Vi elsker ham højt og vil savne hans selskab og gode råd. Jeg har følt savnet af ham på en meget personlig måde i lyset af det nye ansvar, jeg har modtaget siden hans bortgang. Jeg har udgydt mange tårer og har søgt min himmelske Fader i oprigtig bøn med et ønske om at leve op til den høje og hellige kaldelse, der nu er min.

Min største styrke i disse timer og i de sidste par dage har været mit vedvarende vidnesbyrd om, at dette er Guds værk og ikke menneskers, at Jesus Kristus er det bemyndigede og levende overhoved for denne Kirke, og at han leder dette værk i ord og gerning. Jeg vier mit liv, min styrke og min hele sjæl til fuldt ud at tjene ham.

Jeg vil udtrykke min store kærlighed til min hustru og min familie, som har givet mig stor trøst og opmuntring i denne nye opgave, der ligger forude. Jeg ønsker også at udtrykke min store kærlighed og tak til præsident Gordon B. Hinckley og præsident Thomas S. Monson, som har modtaget kaldelsen til at tjene som mine rådgivere. Jeg ønsker at give udtryk for min kærlighed til og påskønnelse af medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum og Kirkens øvrige generalautoriteter. Det er mænd, som jeg værdsætter højt, og som jeg elsker og respekterer.

Til Kirkens medlemmer i alle lande i verden og til alle mennesker sender jeg min kærlighed.

Der er to opfordringer, som jeg ønsker at rette til Kirkens medlemmer, mens vi stræber efter at holde Guds befalinger og modtage hans velsignelser i fuldt mål. For det første vil jeg opfordre alle Kirkens medlemmer til i deres liv at vise stadig større opmærksomhed på vor Herre Jesu Kristi liv og eksempel, især på den kærlighed, det håb og den barmhjertighed, han viste.

Jeg beder om, at vi vil behandle hinanden med mere venlighed, mere høflighed, mere ydmyghed og tålmodighed og mere tilgivende. Vi har store forventninger til hinanden, og vi kan alle blive bedre. Vores verden skriger efter en mere disciplineret efterlevelse af Guds befalinger. Men måden, vi skal opmuntre dertil, er, som Herren fortalte profeten Joseph i vintermørket i Liberty Fængsel, 'gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed ... uden hykleri og uden svig' (L&P 121:41, 42).

Til dem, der har overtrådt eller er blevet fornærmet, siger vi: Kom tilbage. Til dem, der er såret og kæmper med problemer og er bange, siger vi: Lad os stå hos jer og tørre jeres tårer. Til dem, der er forvirret og omgivet af vildfarelser på alle sider, siger vi: Kom til den Gud, der har al sandhed, og til Kirken med fortsat åbenbaring. Kom tilbage. Stå med os. Fortsæt. Udvis tro. Alt er vel, og alt vil blive godt. Spis jer mæt-

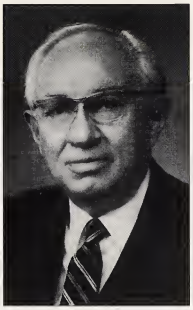

Præsident Gordon B. Hinckley, første rådgiver i Det Første Præsidentskab

Præsident Thomas S. Monson, anden rådgiver i Det Første Præsidentskab

te ved bordet, der er dækket til jer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og stræb efter at følge den gode Hyrde, som har tilvejebragt det. Udvis håb, udvis tro, modtag – og vis – barmhjertighed, Kristi rene kærlighed.

For det andet og i samme ånd opfordrer jeg også Kirkens medlemmer til at bruge Herrens tempel som det store symbol på deres medlemskab og den himmelske ramme for deres helligste pagter. Det ville opfylde mit hjertes højeste ønske, hvis hvert eneste medlem af Kirken var værdig til at komme i templet. Jeg ville da håbe, at hvert eneste voksent medlem ville være værdig til – samt have – en gyldig tempelanbefaling, selv om afstanden til et tempel ikke muliggør en omgående eller ofte brug af det.

Lad os være et tempelbesøgende og tempelelskende folk. Lad os haste til templet, så ofte som tid og midler og personlige forhold tillader. Lad os ikke blot komme for vore afdøde slægtninge, men lad os også komme for de personlige velsignelser ved at tilbede i templet, for den hellighed og sikkerhed, der er tilvejebragt inden for disse hellige og indviede mure. Templet er et sted med skønhed, det er et sted med åbenbaring, et sted med fred. Det er Herrens hus. Det er helliget Herren. Det bør være helligt for os.«

Præsident Howard W. Hunter, i midten, Præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver, til venstre, og Præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver, til højre, ved en pressekonference den 6 juni, hvor det nye præsidentskab blev offentliggjort. →

Den Danske Region får ny informationschef

Efter halvandet år som den danske regions informationschef blev biskop Carsten Gram (Københavns 3. Ward) afløst, og bror Thomas Ringheim, ligeledes Københavns 3. Ward, blev kaldet og indsat.

Blev medlem som 8-årig
Thomas Ringheim, 35 år, gift med Heidi Ringheim og far til 5, blev som 8-årig døbt ind i Kirken. Med undtagelse af de to år bror Ringheim tjente som fuldtidsmissionær i Frankrig, og en flerårig periode som udsendt medarbejder for det danske Industriministerium, også i Frankrig, har bror Ringheim boet hele sit liv i det samme ward, nemlig 3. Ward, tidligere Nordre Gren.

Hans kaldelser i Kirken har været mange og varierede. Sidst kommer Thomas direkte fra Københavns Stavs højråd, hvor han i en kort periode var ansvarlig for informationstjenestens arbejde.

Bror Ringheim har tidligere tjent som stavens missionspræsident, ældsternes kvorumspræsident samt adskillige kaldelser som lærer.

Efter en fuldført mission studerede Thomas HD og blev ved uddannelsens afslutning tilbudt et job for det danske industriministerium i Frankrig.

Bror Thomas Ringheim, den danske regions nye informationschef. (FOTO: SP)

Ønsker at fortsætte i forgængers fodspor
– Som regionschef for Kirkens informationstjeneste ønsker jeg at fortsætte det gode arbejde, der af den forhenværende chef er påbegyndt, siger bror Ringheim.

– Jeg ønsker at arbejde på at opfylde de 3 mål, som Kirkens informationstjeneste har på verdensplan.

Disse inkluderer bl.a. at bidrage til et stadigt større verdensomspændende positivt kendskab til Kirken og dens guddommelige genoprettelse og Kristus-centrerede lære.

Endvidere, at hjælpe andre med bedre at forstå Kirken, dens medlemmer og dens lære.

Endelig er det målet at skabe en positiv påvirkning på centrale politiske og sociale områder.

– Vi vil arbejde på at opfylde disse 3 overordnede mål ved at give Kirken en mere positiv profil i offentlighedens øjne. Dette kan vi opnå ved at være betydeligt mere aktive i vores strøm af informationer til pressen vedrørende Kirken og dens holdninger, siger Thomas Ringheim.

Samtidig vil vi fortsætte med aktivt at deltage i samfundstjeneste-projekter, så ofte det overhovedet er muligt, tilføjer bror Ringheim.

Netop i disse dage er medlemmer over hele landet involveret i en indsamling for Red Barnet. Dette projekt har givet meget gode resultater på PR-området, og vi håber at kunne udbygge vores involvering med tjenesteprojekter af denne art i fremtiden, siger bror Ringheim, der netop har organiseret Kirkens andel i indsamlingen for Red Barnet i hele Danmark.

– Endelig mener jeg, at vi kan nå langt ved at forbedre vores status i vores forhold til andre trossamfund her i landet. I øjeblikket er Kirken meget dårligt stillet i vore relationer til andre trosretninger. Vi er ikke accepteret og bliver af de fleste betragtet som en sekt og bestemt ikke som tilhørende den kristne tro, siger Thomas.

Helt anderledes er det for eksempel i USA, hvor Kirkens ledere er yderst involveret i mange tværkirkelige aktiviteter og sociale programmer.

Stillingen som regionens informationschef er en kaldelse som alle andre i Kirken. Jobbet er ikke aflønnet og kræver en frivillig indsats, der er utrolig krævende. Mange søskende har fejlagtigt antaget at dette var et betalt job, måske fordi de to tidligere informationschefer også i det daglige arbejder for Kirken, men dette er ikke tilfældet.

– Som alle andre kaldelser i Kirken kan man yde mere eller mindre, men vores mål er at tjene Herren, så godt vi overhovedet kan, slutter bror Thomas Ringheim. *SP*

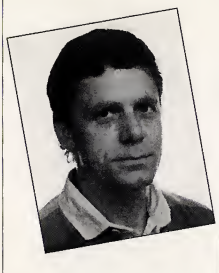

Bror Ken Thuesen, medlem af Fredericia Ward. (FOTO: Thuesen) I

Hjælp til børn i Rumænien

Rådgiveren i ælsternes kvorum i Fredericia Ward kører til Rumænien med nødhjælp til børn.

Med lastbil til Rumænien
For Ken Thuesen, 46, og medlem af Fredericia Ward gik turen ned gennem Tyskland og så østpå til Rumænien. Det lyder da, som om det kunne have været alletiders ferierejse, men det var dette absolut ikke.

Denne tur foregik med stor lastbil og i et stræk direkte til Rumænien. Lasten var fyldt med alt fra madvarer til cykler, tøj og kørestole.

– Vi havde i det hele taget alt med, der i Rumænien har værdi, sagde Ken, der netop er vendt hjem fra sin første humanitære mission.

To medlemmer af Kirken i ledelsen
Ken arbejder sammen med Tove Bisgård, også fra Fredericia Ward, som medlem af ledelsen af en styregruppe kaldet »Børn i Bukarest.« Dette gør både Tove og Ken som et led i Kirkens forsøg på gennem involvering i samfundsprojekter at gøre positiv PR for Kirken.

Gruppen, der er ledet af Mette Hillman, begyndte for ca. 4 år siden og har nu udviklet sig til et større projekt, der bl.a. har et hjem i Bukarest, der fungerer som en slags hovedkontor for organisationen i Rumænien. Fra dette hjem bliver mange af de ting solgt, der bliver samlet sammen her i Danmark, og pengene bliver brugt til fordel for gadebørn der løber rundt og ikke rigtig har noget sted at gå hen.

– De penge der bliver formidlet gennem vores organisation sørger for og bespiser ca. 30 børn, fortæller Ken, der er meget rystet over de forhold, han netop har været øjenvidne til.

Utrolig fattigdom og nød
– Indbyggerne i Rumænien lever under meget ringe og fattige forhold. I Bukarest er der ingen vand at få om dagen. Der er godt nok gas lagt ind i husene, men det fungerer ikke rigtigt. I vinters var der 3 grader i hjemmene. Overalt er der børn, der tigger og beder om bare lidt mad, og holder bilen stille, kommer der straks en masse børn med vandflasker og vil vaske bilen for penge eller mad, fortæller Ken, der var blevet frarådet at give penge til nogen af børnene, da man godt kan risikere straks at blive omringet en hel flok børn, der også er sultne.

Mange af wardets medlemmer deltager
Kirkens medlemmer i Fredericia Ward har gennem længere tid været involveret i dette projekt på mange forskellige måder. Ved denne sidste sending af materialer var der ca. 10 medlemmer af Kirken, der alle var involverede i pakningen af lastbilen.

Andre medlemmer har hjulpet til med at indsamle tingene.

– Dette er alletiders for Kirkens image udadtil. Jo mere vi kan involvere os i den slags aktiviteter jo bedre, siger Ken.

Fortsætter på næste side

Ken, far til 4 børn i alderen 11 til 21, der i øjeblikket arbejder som andenrådgiver i ældsternes kvorum, blev en dag af Tove Bisgård opfordret til at deltage i dette projekt, og det sagde han ja til.

– Det har jeg ikke fortrudt, siger Ken, der var hovedmanden bag denne sidste sending til Rumænien.

I det daglige arbejder Ken som chauffør i et datterselskab til DFDS, og det var netop gennem sit arbejde at Ken havde arrangeret en meget fin aftale om at køre denne sending til Rumænien.

Næste sending afgår til Rumænien i oktober måned. Der efterlyses alt, hvad vi som medlemmer måtte have, der kunne være til nytte for disse mennesker i nød. Specielt ville alt i gammelt kontorudstyr, (regnemaskiner, ringbind etc.) elartikler og symaskiner og den slags ting have interesse, da disse ting har en speciel høj markedsværdi i Rumænien. Det gør ikke noget at tingene er gået lidt i stykker da man også har folk der måske kan reparerer dem.

– Søskende, der kunne tænke sig at deltage i dette projekt, må meget gerne kontakte bror Thuesen på tlf. 7594 1643. I København kan alle interesserede henvende sig til søster Susanne Perkins 3139-1366 for nærmere oplysninger.

– Vi ville være meget taknemlige for al den hjælp, vi overhovedet kan få, siger Ken.

Ken, der var rystet og chokeret over den tilstand, disse mennesker lever under, siger, at han var glad for at kunne tage derfra igen, men at han til enhver tid gerne ville gøre det igen.

– Disse mennesker har virkelig brug for vores hjælp, slutter Ken.

Unge EV'er fra hele Norden

I dagene den 20-23 maj mødtes enlige medlemmer af Kirken i alderen 30-45 år fra hele Danmark, Sverige og Norge til alletiders dejlige pinseweekend.

Deltagere i pinseweekenden i København (FOTO: Eva Pallesen)

På rundfart i Nettobådene (FOTO: Eva Pallesen)

– mødes til Pinsestævne i København

Afslappende privat hyggeaften
Hele arrangementet startede fredag aften med en hyggelig fest under private rammer. Alle mulige lege blev afprøvet, og alle lærte hinanden lidt bedre at kende.

Lørdag morgen mødtes hele gruppen ved Klampenborg Station, hvorefter der blev gået en dejlig tur gennem Dyrehaven til Ermelunden. Nogle havde derefter brug for at slappe lidt af, mens andre gik i gang med frisbee, bank up, touchdown, rundbold og andre aktive lege.

EV-forældre med biltelefon
Imens der blev leget ankom 3. Wards EV forældre Kaj og Jette Lauridsen med maden, og så blev bålet tændt. Nu var det så tid til at gå i skoven og finde pinde til »pølsespid« og snobrød. Der endte en del pølser i gløderne til at begynde med, men efterhånden blev alle lidt mere øvede. Var der nogen, der ikke blev mætte, var det bestemt deres egen skyld, for der var både pølser og mængder af kartoffelsalat tilbage, da alle var færdige.

Ved hjælp af den smarte opfindelse, som biltelefonen er, blev Kaj og Jette igen tilkaldt. De hentede alle resterne, så gruppen frit kunne gå tilbage gennem Dyrehaven til Bakken.

Der blev snoet og ristet (FOTO: Eva Pallesen)

En tur på Bakken
Der skulle så alle forlystelserne prøves. Nogle var til dem, hvor alt blev vendt op og ned, mens andre klarede sig med børnekarrusellen. Den blev der givet tilladelse til at prøve, hvis alle lovede at passe godt på hestene. Dem, der holdt længst ud endte på en af Bakkens dansesteder, hvor der blev danset til country og western-præget musik.

Frokost, kirke og fireside
Søndag havde søster Ganne Hall været så sød at stille sit hjem til rådighed, så at de, der kom langvejs fra kunne mødes og spise frokost sammen, inden alle tog til Københavns 1. Wards møder.

Kl. 18.00 mødtes alle så, efter at have deltaget i diverse kirkemøder, til aftensmad på Maglegårds Allé.

Der blev ikke spist nok, for igen var der mængder af mad tilovers. Aage Brock gav derefter en fireside, der både var underholdende og tankevækkende. Han talte om Kristus, og om hvordan Kristus accepterede alle.

Rundt i København
Mandag mødtes alle så igen midt i København, hvor Susanne Jørgensen havde planlagt en fin rundtur i byen. Turen bød bl.a. på en kanalrundfart med Nettobådene, en tur i Rundetårn – hvor børnekarnevallet lige tilfældigvis gik forbi– og sluttede af med et besøg i Vor Frue Kirke, hvor alle beundrede Kristus figuren.

Derefter sagde alle farvel og tak for en rigtig hyggelig weekend – og så begyndte det at regne. Der var blevet bedt og fastet for, at det måtte blive godt vejr til de forskellige arrangementer. Disse bønner var bestemt blevet hørt, for der var godt vejr til hele weekenden og et meget vellykket arrangement. Tak til Eva Pallesen, Københavns 3. Ward, som stod for hele arrangementet og ønsker at se mange flere deltagere næste år.

Red

Referat indsendt af Eva Pallesen, der er EV repræsentant i Københavns Stav og Københavns 3. Ward.

Mormonfolkedanserne er yderst populære i Horsens

Atter engang har folkedanserne været på færde. Denne gang var det borgerne i Horsens, der kunne glæde sig over deres dans og glade humør.

Det var en herlig oplevelse at have de unge folkedansere på besøg i Horsens d. 11 juni 1994. Danserne kom til byen lørdag formiddag og gav deres første optræden foran OBS. Ved middagstid optrådte de to steder på hovedgaden, hvor flere hundrede mennesker stimlede sammen omkring disse friske unge, som gav rigtig flot opvisning i squaredans. Der var sol og blå himmel, og deres humør smittede af på tilskuerne – begejstringen var stor.

Først på eftermiddagen gik turen ud til den gamle pavillon ved Horsens lystbådehavn, hvor danserne igen ydede en fin præstation.

Mødtes med unge fra Horsens

Efter udført danseprogram mødtes danserne fra København med de unge fra Horsens i kirkebygningen. Her hyggede man sig med forskellige former for aktiviteter. For både værter og gæster blev det en rigtig dejlig dag, som man kun kan ønske gentaget.

Elsebeth Willemann, medlem af Horsens gren, Århus Stav.

Mormonfolkedanserne i fuldt sving foran Horsens Folkeblad (FOTO: E. Willemann.)

Danserne optræder i Horsens for flere hundrede tilskuere (FOTO: E. Willemann)

Stor kvindekonference i Århus stav

Fra Nordjylland til Sydfyn samledes søstre fra hele staven for at nyde hinandens selskab og en dejlig dag for alle søstre i Århus stav.

Konference i stavsbygningen
Lørdag d. 4. juni 1994 holdt Hjælpeforeningen i Århus Stav kvindekonference. Forud var gået måneders planlægning, og nu var dagen endelig kommet. Sommerklædte glade kvinder strømmede til.

Konferencemødet indledtes kl. 13.00 i stavsbygningen i Århus med en tale af stavspræsident Carsten Larsen, som talte om kvinders betydning. Bl.a. blev der sagt, at mænd ikke har fortrinsstilling selvom de bærer præstedømmet. For at opnå en ophøjelse i det celestiale rige må en mand være ledsaget af en kvinde og omvendt.

Derefter talte forskellige søstre om emner som: »Standarder er også for voksne kvinder.« »Hvordan kan man efterleve evangeliet, mens man opdrager børn og løser hverdagens problemer.«

En barnløs søster talte om ufrivillig barnløshed. Det var en tale som rørte mange.

En søster fra Seychellerne talte om, hvordan det var at komme til et fremmed land, et fremmed sprog og en fremmed kultur. Hendes tale fremkaldte både smil og latter.

Søstre fra 17 nationer i staven
I Århus Stav bor der søstre fra 17 forskellige nationer. Mange af disse søstre deltog i et smukt kor bestående af kvinder, der alle er født uden for Danmark. Koret sang dejligt: »Som søstre i Zion,« og forsamlingen fik lov at synge med på det sidste vers. Salen var flot pyntet med flag fra alle de forskellige nationer. Det var en dejlig oplevelse for alle tilstede.

Tale rørte mange søstre
En søster, der for et år siden mistede sin mand, talte om, hvordan man klarer de praktiske ting på egen hånd, og hvor svært det er, når ens ægtefælle dør i en forholdsvis ung alder. Det var en stærk oplevelse at høre denne tale, og mange måtte have fat i lommetørklæderne.

Som afslutning blev der talt om, hvordan man bevarer kærligheden i ægteskabet. Også når man har været gift i mange år. Vi fik råd og anvisninger på en stilfærdig og indtrængende måde. Ind imellem talerne hørte vi også en duet sunget af en mor og datter.

Indskrivning og velkomst

Også tid til lidt til maven
Så var det tid til noget at spise. Søstre fra Horsens havde lavet en dejlig kold kartoffelsalat med skinke med kager til dessert. Der var også tænkt på diabetikerne med sukkerfri kage og sodavand. I pausen benyttede mange lejligheden til at få talt med de søstre fra staven, som de kun sjældent ser. Man hyggede sig, lo og snakkede og fik stillet den værste sult og tørst.

Fortsætter næste side

Koncert med musik og digte

Som afslutning på dagen var der arrangeret en dejlig koncert. Søstre spillede forskellige instrumenter og sang og læste egne digte. Vi hørte bl.a. to ganske unge piger fra samme familie. Den ene sang og den anden akkompagnerede. Unge som ældre deltog med smukke fremførelser. Der er ingen tvivl om, at der i Århus Stav er mange musikalske talenter både blandt de helt unge, men også blandt de lidt ældre. Modige voksne kvinder oplæste egne digte. Vi hørte fx. en søster læse et digt, hun havde skrevet til sin mand til deres sølvbryllup. Det var både morsomt og rørende. En anden søster havde skrevet et gribende digt om sit lille barnebarn, der døde ved vuggedøden. Vi sad og følte, vi havde kendt den lille Søren.

Dagen sluttede med en Chopin-fremførelse på flyglet. En værdig afslutning på en dejlig dag.

Præsidentskabet udtrykte en stor tak til alle, som havde deltaget. Både dem, der så smukt havde dækket bordene i kælderen og sunget og talt, men der var også en stor tak til alle, som havde været tilstede og bidraget med en god ånd.

Der var smil og kram og varme omfavnelser til farvel, da søstrene tog afsted. Mange udtrykte deres glæde over at have deltaget i denne eftermiddags kvindekonference.

Gerda H. Jensen, præsidentinde for Hjælpeforeningen i Århus Stav.

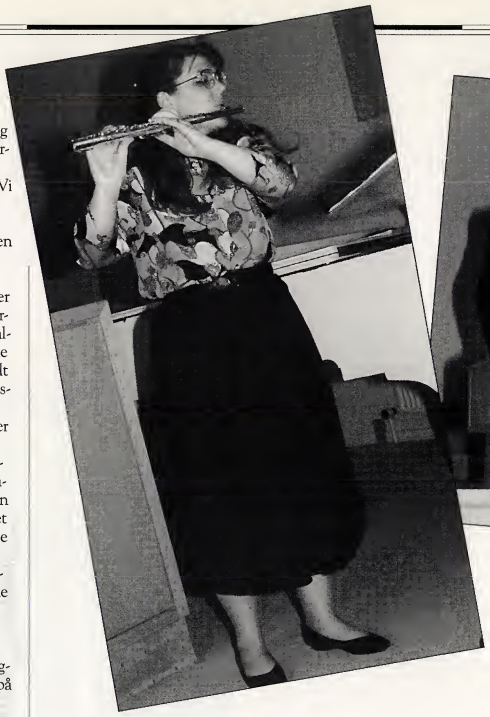

↑ *Søster Betina Veie spiller til koncerten*

↑
Stavspræsident, Carsten Larsen

Præsidentskabet i Århus Stavs Hjælpeforening ↓

↑
Søstre fra mange forskellige lande sang: »Som søstre i Zion«.

↑
Diana Kristensen, Frederikshavn, sang solo til koncerten

←
Pia og Anette Rosenkilde synger duet

↑
3 kvindelige præsidenter i Århus Stav. Dagmar Hinrichsen, UP, Dorthe Hansen, Primary, Gerda Jensen, Hjælpeforeningen.

Konservatorieuddannet pianist Karen Bidstrup ↓

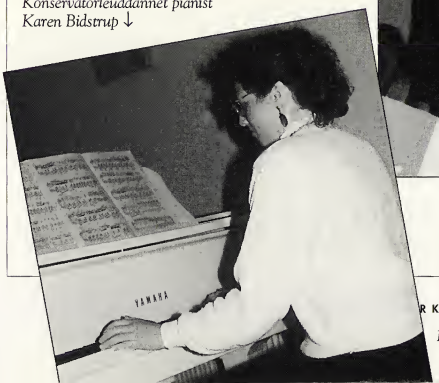

Stor Seminarafslutning i København

Hvem er patriarken, når man skal finde 16 vindmøller fra hovedvej 6 på vej mod det forjættede land?

Rejsen til det forjettede land
Gennem tiderne er forskellige folkeslag og grupper af mennesker blevet ledt af Gud mod et land. Et land de ikke kendte eller vidste hvor lå. Et land hvor de frit kunne tilbede Gud og leve som et lykkeligt folk. Disse mennesker rejste uden at vide hvor de ville ende, hvordan de skulle føde og klæde sig, eller hvilke udfordringer de ville møde undervejs. Det er en oplevelse der giver hår på brystet. (!)

– Det er lige præcis hvad vi fik, fortæller Jonas fra 4. ward, der var en af de unge piger og mænd fra København Stav, der deltog i »Rejsen til det forjættede land«.

Seminarafslutning
– Vi startede med morgenmad inden vi gik til årets sidste seminarmøde, hvor vi bl.a. hørte fra regionalrepræsentanten. Så er det blevet en tradition at de afgående elever får mulighed for at bære deres vidnesbyrd.

– Under vild forvirring og kirkesang blev vi så delt op i nogle familiegrupper og under stor hast kastet ind i seks minibusser, der ventede ude foran kirken, beretter Julie fra 1.ward.

– Vi blev kørt væk og fik et instruktionsbrev om at vi havde glemt nogle gule plader med vores familieoptegnelser, og at vi skulle tilbage for at hente dem. Pladerne indeholdt også vores rejsebeskrivelse, men der manglede en del informationer. Til gengæld skulle vi vælge en patriark, en stifinder til at læse kraks-kort og dirigere vores chauffør, og så skulle vi vælge 'broderen' (red: Jareds) der skulle betjene mobiltelefonen, så vi kunne modtage de resterende instruktioner og give vores svar, afslutter Julie helt spændt.

Rejsen
De unge fik under rejsen otte udfordringer, som de iført deres autoriserede rejse T-shirts skulle overkomme for at finde deres forjættede land. På skift skulle hver familiegruppe, der gik under navne som Hanseniter, Nielseniter osv., slå et telt op på rekordtid, finde vej gennem en skov, skifte reservehjul på en bil (uden dunkraft), løbe ned af Strøget for at finde en efterlyst person og tælle sidegaderne. En gruppe havde sågar fortolket at Dronningen var

Torben Engbjerg, anden rådgiver i Stevns præsidentskabet, »sidder« i en klemme«. (foto: I. Olson)

den næste post. Da de havde ventet uden for hendes dør i 1/2 time, blev de dog klar over at hun måske havde for travlt til at være post. Så gik turen et smut forbi Kjeld kornudfordring (Kjeld Rasmussen Københavns 1. ward) og ned om Roskilde Domkirke og så et par naturudfordringer bl.a. med bue og pil for at få noget at spise. På turen undervejs var der hele tiden spørgsmål som hvor mange chokoladeforretninger er der i Rødovre centeret, antal ringveje ved København og hvor mange vindmøller var der nu ved Risø?

Med båd det sidste stykke vej
– Inden vi havde set os om, blev vi smidt af i Sorgenfri bådehavn i Lyngby, hvor der tilfældigvis var en lille færge med plads til os alle.... og den skulle tilfældigvis lige til det forjættede land, fortæller Martin, der havde en anelse om at det nok var planlagt.

Efter en times sejltur nåede de unge det forjættede land, forklædt som Frederiksdal friluftsbad ved Furesø, hvor der i forvejen var grillet spare ribs og dækket op til det helt primitive festmåltid.

– Og det var nok ikke et minut for tidligt vi fik noget i skuffen, fortsætter Martin, der halvt var igang med at spise Mariannes sommerjakke af bar rejsefeber og sult.

– Jag tycker det var ytroligt fintt med grilparty där borte i forjættede landet, siger regional rep. Ingvar Olsson i et telefon interview. Han deltog også ivrigt i aftenens strømpebukse leg, ligesom Præsident Torben Engbjerg fik 19 tøjklemmer i kinder, næse og øre. Som altid kom der rigtig gang i danseri og hygge hygge da det var tid til at slutte.

– Rejsen til det forjættede land var et sjovt indslag i vores bestræbelser på at fortælle de unge, at personlig sejr og at nå sine mål er vigtigere end en varm sofa,

Der blev danset under den åbne himmel. (foto: I. Olson)

Lederne i forklædning. (foto: I. Olson)

afslutter Henrik Benthin fra Unge Mænds præsidentskab i Københavns Stav.

Lasse Meilsøe er medlem af Københavns 3. Ward, og tjener som Unge Mænds præsident i Københavns Stav.

Institut afslutning Fredericia

Medlemmer af senior-institut-holdet i Fredercia Ward stiller glade op til afslutningen på deres institut år. Klassen har i årets løb fungeret strålende under søster Lise Cohrs ledelse.

(FOTO: Inger Madsen)

Alletiders Bikubedag i København

Så skete det igen, at stavens UP-ledere holdt en utrolig dag for bikube-pigerne. Piger i alderen 12-14 år fra hele Sjælland samledes for at nyde hinandens selskab.

Sjov invitation
I invitationene stod der; work-out (pust), make-up (wauuv), ernæring (uh-hmm), åndelig og fysisk pleje (ahh), modeshow (du har aldrig set noget ligende), og det var lige, hvad det var.....

Ernæring og workout
Vi begyndte dagen med at synge en sang, der var skrevet specielt til dagen. Derefter legede vi frugtkurv og havde lidt ernæringslære, hvor vi blandt andet lærte, at bananer ikke feder, fordi de praktisk talt ikke indeholder noget fedt. (Det er nemlig fedt der feder, logisk ikke?) Vi havde så en workout session, som jeg tror var hård for mange af pigerne, da de ikke var vant til denne form for motion. Selvom der kom sved på panden, så det dog ud til, at pigerne have det rart alligevel. For at kunne slappe af efter work-outen, blev der lagt måtter på gulvet. Alle pigerne lagde sig ned, hvorefter der blev tændt for båndoptageren, og skøn afslappende musik fyldte rummet.

Altid tid til mad
Nu var det tid til at få lidt at spise, og selvfølgelig var det sund mad, der blev serveret. Det var ris, kokos og meget andet. Det var et dejligt måltid, hvor pigerne også fik tid til at snakke med hinanden.

Helt vilde med make-up
Det var ikke svært at få pigerne med til næste lektion, da det nu var tid til at lære lidt om make-up. Det var nok det, de fleste piger havde glædet sig mest til. Først hørte vi lidt om grundreglerne for at lægge en pæn make-up. De forskelllige grundregler blev også vist på pigerne undervejs. Tilsidst blev der også lagt en hel make-up på de piger, der havde lyst til det. Det er utroligt, hvor mange smukke unge piger vi har. Hvis det havde været op til pigerne, havde vi nok brugt resten af dagen på make-up.

Fantastisk modeshow, opført af piger fra Københavns 1. og 3. Ward. (FOTO: Annette Schjødt)

Stort modeshow
Men det nyttede ikke noget, vi skulle videre i dagens program. Det var nemlig tid til et modeshow. Bikube-pigerne's mødre var blevet inviteret med, nok for at de kunne se den sidste nye mode. Det var unge piger fra Københavns 1. og 3. Ward, der havde lavet et fantastisk modeshow.

Bikubepigerne fra hele staven fortalte, at de havde haft en utrolig dejlig dag. Den var både sjov, spændende og lærerig. Et stort tak skal lyde til Anne Dalsgaard og Sonja Kristoffersen for det store arbejde, de udførte.

Annette Schjødt er medlem af Københavns 4. Ward og arbejder i Unge Piger.

Bikubepiger fra Københavns Stav. (FOTO: Annette Schjødt)

Mor til 4 synger i TIVOLI

Så er det sommertid igen. Solen titter frem en gang imellem, og mange familier drager på deres årlige tur til Københavns mest besøgte have, Tivoli.

Birgit Hatting på plænen i Tivoli 1994 (FOTO: Palle Hatting)

Synger med big band
På rundtur i denne berømte have konfronteres man med muligheden for alverdens underholdning lige fra klovnen Pjerrot til fine klassiske toner. En mandag i maj måned kunne man også være heldig at høre alle tiders big band, med ingen anden end Birgit Hatting ved mikrofonen som sangerinde.

Birgit, der er medlem af Københavns 3. Ward, har i nu 9 år sunget sammen med Gunnar Madsens Big Band, der i år har 25 års jubilæum.

– Det er ikke noget fuldtidsjob, siger Birgit, der synger med orkestret for sjov skyld.

– Det giver godt nok lidt lommepenge, men jeg gør det, fordi jeg elsker at synge, og så har vi det så sjovt og skægt sammen, siger Birgit, der nu for tredje år i træk har optrådt på plænen i Tivoli.

Professionelt danseorkester
Gunnar Madsens Big Band, der består af 17 mand plus dirigenten og Birgit, spiller regelmæssigt til dansemesterskaber i både Danmark og Sverige.

Det er ikke nogen helt tilfældighed, at Birgit er sangeren i dette band. For mange år siden sang Birgit en solo på en plade. Denne plade havde hun givet til en af sine veninder. Tilfældigvis er denne veninde i familie med Gunar Madsen meget langt ude, og han hørte på en eller anden måde Birgit synge.

Lige fra begyndelsen var han helt vild med Birgits stemme, (hun har i mange år glædet medlemmerne i Københavns Stav med sit store sangtalent) og ringede og spurgte hende, om hun ikke havde lyst til at komme til en sangprøve.

– Jeg elskede det og er blevet hængende lige siden, siger Birgit.

Læste Mormons bog som 14 årig
Birgit var kun 18 år, da hun blev medlem af Kirken, men havde skæbnen været anderledes kunne hun måske endda have været opvokset som medlem af Kirken.

– Jeg husker ligeså tydeligt, da jeg kun var 3 år gammel, at nogle missionærer kom og bankede på vores dør. Mine forældre inviterede dem indenfor, og de efterlod da også et eksemplar af Mormons bog. Det var så meningen, at de skulle komme igen ugen efter og hente bogen og svare på spørgsmål.
Imidlertid kom disse missionærer blot aldrig igen.

– Efterhånden blev bogen, lige så stille, sat ind på bogreolen, og selvom min mor godt nok nogle gange sagde, at det ikke var vores bog, og at vi skulle aflevere bogen tilbage, blev det ikke til noget, fortæller Birgit, der i dag er mor til 4 børn i alderen 1 til 12.

Flot bog tiltrak mig
Mange år senere blev Birgit som ung pige så fascineret af bogen, der med sit flotte sorte bind og gyldne skrift adskilte sig fra de andre bøger, at hun gik i gang med at læse i den.

– Det varede ikke længe, før jeg slet ikke kunne vente med at komme hjem fra skole for at få lov til at læse i Mormons Bog, og mine lektier blev der slet ikke tid til, fortæller Birgit.

En dag, da Birgit tilfældigvis gik ned af strøget, fangede en plakat med ordet *Mormon* hendes blik, og det varede ikke længe før hun var i dyb samtale med missionærerne, der stod og kontaktede folk på gaden.

Fyldt med en dejlig ånd og udstyret med en pjece om Josephs Smiths første syn gik Birgit hjem. Bag i folderen var der et skema, hvor man kunne skrive efter flere brochurer. Det gjorde Birgit.

– Stor var min overraskelse, da to missionærer stod ved døren, siger Birgit, der dog straks efter begyndte at blive undervist af missionærerne.

– Jeg vidste, at det var sandt, men desværre synes min mor på det tidspunkt ikke, at det var sagen for mig at komme i Kirken, så det løb lidt ud i sandet, og efterhånden glemte jeg også Kirken og de ting, jeg havde været så optaget af.

Fortsætter på næste side

Søster var et godt eksempel

– Flere år senere på min arbejdsplads var der så en dame, fortæller Birgit, som jeg bare synes var noget af det sødeste.

En dag, hvor vi sådan bare sad og snakkede, fortalte hun mig om sin datter, der var i USA som pige i huset. Inden jeg fik set mig om, havde jeg fundet ud af at denne dame var medlem af Kirken, og jeg spurgte hende, til hendes store forbavselse, om jeg ikke nok måtte få lov til at komme med i Kirke.

– Der gik ikke mere end 14 dage, før jeg igen havde fået missionærlektierne, og denne gang var jeg gammel nok til selv at tage beslutningen om at lade mig døbe, siger Birgit.

– Det er en beslutning jeg aldrig har fortrudt, fortæller Birgit der nogle år efter sin dåb tjente som fuldtidsmissionær i Uruguay.

SP

Hvem oversætter egentlig for Kirken?

Ved hjælp af ordlister sikres kontinuiteten i Kirkens oversættelsesarbejde.

I de senere år har Kirkens ledere flere gange understreget vigtigheden af Kirkens oversættelsestjeneste.

»Ikke-godkendte »private« oversættelser er ikke bemyndigede. Materialer der oversættes udenfor Kirkens officelle oversættelsetjeneste kan (1) bringe Kirkens ret til copyright i fare og (2) kan være forskellig fra den godkendte oversættelse af kirketermer« (Howard W. Hunter, 11. januar 1993).

– Vi har i løbet af årene opbygget en ret omfattende liste over ord og udtryk som anvendes i Kirkens forskellige publikationer, fortæller br. Svend Aage Andersen, der arbejder som oversætter på Kirkens oversættelseskontor i Danmark. Ved at benytte en sådan ordliste sikrer vi os at udtrykkene forbliver de samme i årenes løb.

– Problemet opstår hvis en »privatperson« begynder at oversætte Kirkens materialer uden at være bemyndiget af Kirken og uden at have adgang til ordlisten. Så begynder man i forskellige menigheder i Danmark at kalde de samme programmer eller ting i Kirken ved forskellige navne, og resultatet kan blive forvirring eller uenighed.

– Vi er derfor forpligtet til at sørge for at Kirkens ledere i Danmark hurtigt får oversat de artikler og mindre materialer, som vi har tilladelse til at oversætte, fortæller br. Carsten Gram, der er leder af Kirkens oversættelseskontor i Danmark.

Skal oversættes i rækkefølge

Alle de materialer der oversættes i Kirken er opstillet i en prioritetsrækkefølge. Det betyder at Kirken har besluttet at vi ikke må oversætte et material, der er prioriteret som nummer 19 før vi har oversat materialet der har prioriteten nummer 10. Det kan selvfølgelig være frustrerende, hvis man f.eks. er wardsmissionsleder, og netop står og føler at man har et stort behov for det materiale, der har nummer 19.

Den anden begrænsning vi har med hensyn til mængden af det vi kan oversætte er antallet af oversættere, korrektører og budgetter som stilles til vores rådighed. For at bruge eksemplet fra før, så har vi på det danske kontor måske i år kun folk og midler til at oversætte til det materiale som er nummer 15 på prioritetsrækkefølgen.

I tilfælde hvor det er meget vigtigt at et givet materiale bliver oversat før det ellers ville være muligt, kan områdepræsidenten gribe ind og i Kirkens hoved ansøge om tilladelse til at oppriortere oversættelsen af dette materiale.

Red.

»Et løfte der blev holdt«

Hjalp to missionærer på arkivet

For snart 2 år siden var jeg som sædvanlig en lørdag på arkivet med mine aftenskoleelever. Der hjælper jeg dem med at finde deres forfædres data i vore gamle kirkebøger og andre arkivalier. Denne dag kom der også et par af vore unge missionærer, som prøvede at finde nogle af deres danske forfædre. Da de havde problemer, fik de lidt hjælp, så de kunne komme i gang.

Jeg tænkte så ikke mere på denne lille episode. Jeg er så vant til at folk spørger mig til råds, og det er mig en glæde, hvis jeg kan hjælpe.

Inviterede ældsterne til middag

For en måneds tid siden inviterede vi de to unge missionærer, vi i øjeblikket har i Roskilde Ward, til middag i vort hjem. Da vi var færdige med at spise, kom vi til at tale om slægtsforskning. Den ene af missionærerne sagde da til mig: »Jeg tror, det er dig, jeg leder efter? Kan du ikke huske, at du hjalp mig for snart 2 år siden inde på landsarkivet?« Han fortalte mig så, at jeg havde hjulpet ham med at få begyndt arbejdet på den ene gren af hans mors familie, og det havde hun været meget lykkelig for.

Imidlertid havde missionærens mor stadigvæk store problemer med en anden gren af familien. Hun bad derfor sin missionærsøn, om han ikke kunne finde den dame, der havde hjulpet ham første gang. Det var bare ikke lige sådan at gøre, for det var snart to år siden, og denne missionær anede, hverken hvad jeg hed, eller hvilket ward jeg kom fra, kun at jeg var medlem af Kirken.

Mission næsten slut

Da hans tid her i Danmark nærmede sig sin afslutning, aftalte vi, at han hurtigst muligt skulle vise mig sine papirer, så jeg kunne se, om jeg havde mulighed for at hjælpe ham og hans familie. Næste gang han kom til spisning, havde han papirerne med, og på dem kunne jeg genkende min egen håndskrift fra vort første møde. Jeg så på de sparsomme oplysninger han havde om sin mor farmor. Hun hed Kristine Knudsen og var født den 14 sept. 1872 på Fyn.

På Fyn er der ca. 185 kirkesogne, så det kan tage lang tid at kikke dem alle igennem. Det ville i alt fald være umuligt at nå på den tid, den unge missionær havde tilbage her i Danmark. Hjemme kunne det også blive kostbart at leje film hjem fra omkring 185 kirkesogne.

I gamle kirkebøger findes optegnelser om begivenheder lige fra fødslen til døden (FOTO: TD)

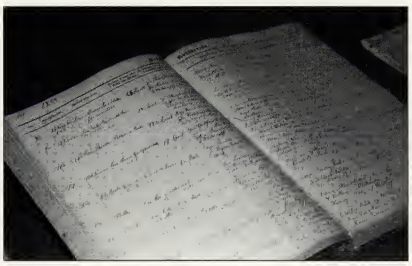

Som at finde en nål i en høstak

Desværre måtte jeg indrømme, at det var som at finde »en nål i en høstak.« Hvis det var meningen, at denne kvindes fødested skulle findes, så der kunne blive åbnet for hele hendes slægt, var der kun en ting, der kunne hjælpe, og det var at vi bad om vor himmelske Faders hjælp. Missionæren, der var træt og temmelig forkølet, tog bussen hjem. I farten glemte han sine papirer på vort stuebord. Jeg så på dem flere gange i de næste par dage, for noget måtte jeg kunne gøre!

En formiddag prøvede jeg at ringe til Billedarkivet i Odense. Der talte jeg med en meget flink dame, men desværre uden resultat. Nu er det sådan, at billedarkivet i Odense hører direkte ind under kommunen. Jeg fik den idé, at jeg måske kunne få denne flinke dame til at liste over i folkeregistret i Odense og se, om der fandtes nogle oplysninger om en Jens Andersen, som familien havde skrevet sammen med i 1971, altså for 23 år siden. Det var jo ikke hendes arbejdsområde, men jeg fik hende alligevel overtalt til at gøre dette for mig.

En times tid senere ringede hun tilbage og fortalte, at denne Jens Andersen, fantastisk nok, stadigvæk levede på den samme adresse,

men at han desværre ingen telefon havde. Dette betød jo, at jeg kun kunne skrive til ham. Det havde jeg ikke tid til at vente på, så jeg prøvede alligevel at finde et telefonnummer på ham, og det lykkedes.

Gammel mand kunne næsten intet huske

Jeg ringede ham op. Han var en gammel mand på 86 år der havde meget svært ved at huske noget, og han forstod slet ikke, hvem jeg var, og hvad jeg dog ville ham. Med tålmodighed lykkedes det mig dog i løbet af næsten en times tid at vinde hans tillid, og få ham til at fortælle om sig selv og sin barndom, og deriblandt også om hans moder. Hun hed Marie Knudsen, og var vistnok fra Nørre Højrup sogn på Nord-fyn. Han havde også haft en moster, der rejste til Amerika, men hende huskede han ikke mere om. Måske var hans moder Marie Knudsen en søster til Kristine Knudsen. Hvis dette var tilfældet, havde jeg virkelig fundet »en nål i en høstak,« som man siger.

Da tiden var knap, havde jeg igen ikke tid til at vente, til vi kunne komme på Rigsarkivet. Jeg ringede derfor til Landsarkivet i Odense og fik dem overtalt til, pr telefon at se efter i Nørre Højrup kirkebog, om der fandtes en Kristine Knudsen, der var født den 14. sept. 1872, og det var der virkelig. Jeg følte i dette øjeblik et fantastisk vidnesbyrd om den hjælp, vi medlemmer af vor Kirke får i dette vigtige arbejde, og jeg kunne slet ikke vente, til jeg kunne fortælle det til den unge missionær.

Endelig sent på aftenen fik jeg telefonisk forbindelse med ham, og han blev meget glad, for nu var det åbnet for, at han og hans familie kunne begynde arbejdet for denne gren af deres slægt. Vi aftalte at tage sammen på Rigsarkivet på hans næste P-dag. Desuden faldt det mig ind at sige til ham, at dette var en del af de velsignelser, han ville få som belønning for sin mission. Jeg fik også den indskydelse at ringe og fortælle det til hans familie i Californien, da jeg viste, at de om få uger ville komme til Danmark for at prøve at hjælpe til med at løse denne knude.

Indsættelses løfte gået i opfyldelse

Sent om aftenen fik jeg forbindelse med missionærens far i Californien, og jeg fortalte ham, at vi havde fundet ud af, hvor familien kom fra. Der blev en pause, og så sagde faderen til mig: »Det er vi meget taknemmelige for at vide, for vor søn fik en speciel velsignelse af sin stavspræsident, inden han tog på mission, og i den fik han at vide, at han på sin mission ville få åbnet op for den del af hans danske slægt, som hans familie længe havde søgt efter.«

–For mig personlig er dette et meget stort vidnesbyrd om, hvor meget hjælp vi medlemmer får i dette vigtige arbejde med at finde vore forfædre. Når vi virkelig gør vort bedste, er standhaftige og ikke giver op, velsigner Herren os altid. Jeg er glad for at være et redskab i dette store arbejde med at frelse vore afdøde slægtninge, der er gået forud for os, og som ikke har haft chancen for at lære vor Kirke at kende.

Anna Margrethe Krogh-Thomsen er medlem af Roskilde Ward og arbejder på Kirkens slægthistoriske center i København.

Kirkenyts læsere med personlige mormon oplevelser opfordres til at indsende deres oplevelser til Stjernens redaktion.

På arkivet i København arbejdes der mange timer for blot at finde et navn (FOTO: TD)